

اضافه کنید به شہوات عملی ناشی از احساسات و غرایز متعدد بشری، همچون خودخواهی و غضب، شہوات و تعصبات، ملی‌گرایی، نژادپرستی و... که هرگز فرصت تدوین حقوقی حتی جامع در حد نیازهای دنیوی را هم به وی نداده است.

• امامت؛ سازو کار الهی برای تأمین حق هدایت بشر

خداوند از طریق وحی به پیامبران ﷺ ربوبیت تشریعی خود را بسامان می‌رساند و نعمت خالقیت را با نعمت هدایت تکمیل می‌کند. وحی(وسیله ارسال هدایت)؛ کتاب (متن هدایت)؛ نبی(آورنده و مبلغ هدایت) و نهایتاً امام مجری هدایت است. از این روی برخی انبیا همچون حضرت ابراهیم و حضرت رسول اکرم ﷺ، امام نیز بودند. از این روست که ابلاغ امامت امیرمؤمنان، تحقق اکمال دین و اتمام نعمت می‌شود. این امام است که به تأییدات خدای عالم متصل است و به تفسیر آیات زندگی در همه ابعاد فردی، اجتماعی، اقتصادی و... آگاهی دارد و موظف به هدایت امت از طریق امامت است. در این گفتمان است که «ائمہ هدایت» معنا می‌یابد.

• حسین بن علی ؑ؛ امامی برای تأمین حق هدایت بشر

از این منظر که بنگریم امامت، «حق بشر» است و این امام است که عبادالله را از هلاکت در جاده ضلالت نجات می‌دهد؛ چه جاده مذکور بزرگراه سیاست باشد یا شاهراه اقتصاد، اخلاق، فرهنگ یا...؛ از این منظر است که در توصیف امام، فرمود: «لیستنقذ عبادک من الجہالہ وحیرہ الضلالہ». این حق بشر در طول تاریخ بود که «امام هدایت» داشته باشد تا «حق هدایتش» را به او بازگرداند و از هلاکت و نابودی سرمایه‌های مادی و معنوی‌اش و خسران دنیا و آخرت نجاتش بدهد و «امان من النار» برای آخرتش شود و برکات به جهت امکان و تحقق زندگی متقیانه بر جامعه‌اش سرازیر شود.

• امامان ضلالت؛ فرصت‌طلبان غارت حقوق بشر

امالین سازوکار مخالف منافع قدرت‌هایی است که می‌خواهند، سرمایه‌های بشری را به غارت بیزند و به‌بهای چاه فقر بشریت، برای خود، کوهی از غنا فراهم آورند و امامت ضلالت اینجاست که شکل می‌گیرد. ماهیت امامت و رهبری تمرکز انواع قدرت‌ها در یک‌جاست و البته اگر این تمرکز در دست امام هدایت و معصوم و تالی‌تلو او باشد، تأمین‌کننده حقوق بشر است و اگر در دست امام ضلالت قرار بگیرد، کارآمدترین ابزار غضب و نابودی و غارت حقوق بشر خواهد شد. دقیقاً به‌خاطر تجربه تاریخ تلخ ملت‌ها از تمرکز قدرت در دست امامان ضلالت است که اصل تمرکز قدرت را نیز به پدیده سیاسی منفور فلاسفہ سیاسی تبدیل کرده و در تئوریزه‌کردن آن، نهایت کوشش خود را به خرج داده و آن را به اصل مسلم فلسفی در عرصہ سیاسی تبدیل کرده‌اند.

• عاشورا، روزی که حق هدایت و حق امامت را بر نیزه کردند

جنگ مدام امام ضلالت با امام هدایت برای کسب فرصت غارت حقوق بشر(همان که در تعریف سیاست از آن به علم کسب قدرت یاد می‌کنند و از اصالت قدرت سخن می‌گویند)، هرچند حتی در دوره حیات پیامبر ﷺ هم خود را به اشاره نشان داده بود؛ اما بلافاصله با رحلت ایشان، خود را به‌صورت خشن و سخت نمایاند؛ ولی اوج این خشونت را تنها در تاریخ کربلا می‌توان دید؛ آنجا که امام هدایت «خون قلب» خود را برای بقای نظام هدایت مردم و تأمین حق مردم فدا می‌کند و امامی دیگر (امامت ظلالت) برای حفظ قدرت و تداوم مسیر غارت حقوق بشر سر از تن امام هدایت جدا می‌کند و این چنین است که در ظهر عاشورا این حق بشر است که بر سر نیزه می‌رود و این حق امامت مردم است که به مسلخ می‌رود. گودال قتلگه اباعبدالله ﷺ را باید به‌عنوان نماد تضییع حق بشر تا ظهور آخرین امام هدایت به ذهن سپرد تا آن روز دیگر بشر اجازه ندهد. امامان ضلالت در سایه غفلت و جهل و دنیاطلبی مردم، حق آنان را تباه سازند و مسلخی دیگر شکل دهند.

روزی که «حقوق بشر» را در کربلا سربریدند!

حجت‌الاسلام والمسلمین محمد عابدی، عضو هیأت علمی گروه قرآن پژوهی پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی

«وقتی صحبت از «حق الناس» یا همان «حقوق بشر» می‌شود، انواعی از آن به ذهن همه می‌رسد.

۱. **حق مالی دارایی:** اینکه تصرف و غصب اموال مردم جز حق الناس است. گران‌فروشی، احتکار، تقلب، غش در معامله، سرقت، کم‌فروشی، فریب در معامله، تدلیس و... نمونه‌ای از حق مردم است و کسی که از این طریق اموال مردم را به چنگ آورد، دچار تصرف در حق مردم، حقوق بشر یا همان حق الناس شده است.

۲. **حق آبرو و شخصیت و دارایی اجتماعی:** آبرو بخشی مهم از دارایی اجتماعی شهروندان است که تصرف نابه‌جا در آن، منجر به تضییع حق الناس و حقوق بشر خواهد شد. در فرهنگ اسلامی، غیبت، تهمت، آبروریزی، افشای اسرار، ترور شخصیت، تشکیک و تردید در صحت اخلاقی افراد، یا تردید ایجادکردن در شخصیت شغلی، صنفی و القای ناتوانی و ناکارآمدی در مورد شخصیت‌های حقیقی و... (که کار هر روزه رسانه‌های مقلد ژورنالیسم غربی و مادی بنیاد است)، ازجمله مصداق‌های تضییع حقوق شخصیتی و اجتماعی بشر است.

۳. **حق کرامت بشری:** بخشی دیگر از حق شهروندان به کرامت شهروندی آنان مربوط است؛ اینکه شهروندان جامعه حق دارند، «آزادانه» در «محدوده قانون و شرع» اظهار نظر کنند، لباس بپوشند... بخشی از حق آنان است و حکومت یا افرادی که این حق را ضایع کنند، به حقوق بشر آسیب زده‌اند. آسیب‌زدن به مؤلفه‌ها و ارکان بشری همچون آزادی، بزرگواری، حرمت و... تضییع حقوق بشری آنان است.

۴. **حق امنیت ناموس و خانواده و مجتمع‌های بشری:** بشر این حق را دارد که ناموسش در امنیت باشد. خانواده‌اش در چارچوب مشخصی از مصونیت برخوردار باشند. نگاه و تجاوز (بصری تا انواع دیگر آن) به حریم خانواده دیگران، فضولی در حریم خانواده، سلب امنیت جنسی اعضای خانواده در فضای اجتماعی و... نیز بخشی از حقوق بشر است. دولت‌ها و رسانه‌ها و حکمرانان غیردولتی که در این عرصه به هر طریق، امنیت ناموس و خانواده شهروندان را لکه‌دار می‌کنند، حتماً دشمن حقوق بشر شهروندان هستند.

• حق هدایت؛ نوعی ناشناخته از حقوق بشر

حتماً به این فهرست می‌توان انواع دیگری را هم افزود؛ اما قطعاً به این‌گونه از حقوق بشر که اشاره می‌کنم، در کتب حقوق و حقوق بین‌الملل و... کمترین عنایتی نخواهید یافت و آن حق هدایت بشر است. دلیل آن نیز بسیار واضح است. سلطه ادبیات و گفتمان مادی‌گرایی بر زندگی بشر و تراشیدن ریشه‌های مادی برای حقوق بشر، از حقوق طبیعی تا قراردادی و... موجب شده است، اساساً مجالی برای بحث از این نوع حق نماند.

دین اسلام دینی بر مبنای فطرت بشری است؛ یعنی خداوند به‌عنوان خالق بشر، تمام نیازهای او را می‌داند و بر همین مبنا «دین» (روش زندگی) مناسب و جامع را برایش طراحی می‌کند؛ از این‌روی دین که وجه کامل و نهایی آن اسلام است، جامع نیازهای بشر و موافق ساختار وجودی اوست و تمام مناسبات

نبایدهای عاشورا

حجت‌الاسلام والمسلمین محمدعلی اسدی‌نسب، مدیر گروه قرآن‌پژوهی پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی

ضرر‌گوینده و دستگاه امام حسین ؑ است؛ زیرا

موجب وهن سخنان‌گوینده و سبب شک به امور

یقینی مصائب امام می‌شود.

۶. اجتناب از بیان مطالب دون شأن اهل بیت و

امام حسین ؑ؛ چراکه نباید چیزی که دون شأن عصمت است، به او نسبت داد.

۷. اجتناب از بیان مطالب تفرقه‌انگیز در ضمن

تقویت مبانی خود؛ امروزه هر حرکتی و سخنی از سوی سخنران یا مداح ممکن است، به کلیبی تبدیل شود و در جهان اهل سنت پخش گردد و سبب ریختن خون شیعیان مظلوم و بی‌دفاع گردد. باید توجه کنیم که کسانی هستند، وقتی برخی از کلیپ‌ها را می‌بینند، معتقد می‌شوند که اگر با عملیات انتحاری تعدادی شیعه را بکشند، به بهشت می‌روند و ما باید این بهانه را از آنان بگیریم. ۸. نگاه جامع به نهضتی که تجسم همه اسلام بود و دارای بعد اعتقادی، اخلاقی و رفتاری در قلمرو فردی و اجتماعی است؛ اما هستند افرادی که عملاً سکولازند و توجه به بعد اجتماعی این نهضت سرتا پا اجتماعی ندارند و متوجه نیستند

۲. اجتناب از سد معبر، افراد جامعه حق دارند که مسیر رفت و آمدشان مسدود نشود و سد معبر آنان تضییع حقوق آنان را در پی دارد و درنتیجه ضمانت ایجاد می‌کند و انسان را بدهکار افرادی می‌کند که نمی‌تواند، بدهکاری خود را پرداخت

نماید و از دین آنان رها شود؛ زیرا آنان را نمی‌شناسد.

۳. عدم رعایت بهداشت(نزدن ماسک، شرکت کسی که مریضی مسری دارد یا احتمال می‌دهد،

دارد و اگر احتمال می‌دهد، به‌سبب حضور او کسی مریض شود، نباید شرکت نماید، لیوان‌های پلاستیکی یک‌بار مصرف برای چایی که معمولاً داغ است، نباید استفاده شود؛ چون بنابر گفته پزشکان، سرطان‌زاست، آشغال و لیوان‌های یکبار مصرف را در مسیر و در خیابان و پیاده‌روها پرتاب‌کردن که زبینده یک مسلمان نیست).

۴. قه‌زنی، رهبری معظم گفته‌اند: قه‌زنی نشود. این بدان علت است که اولاً این کار و زخم‌کردن عمدی سر و بدن خود کار جایز نیست، ثانیاً ربطی

به عزاداری ندارد؛ زیرا دستور داریم، همان‌گونه که برای کسان خود عزاداری می‌کنید، برای اهل‌بیت هم عزاداری نمایید، ثالثاً این کار نه‌تنها برای امام حسین ؑ سودی ندارد که ضرر هم دارد؛ زیرا مشاهده این صحنه‌ها هیچ‌کس را به امام

حسین ؑ علاقه‌مند نمی‌کند؛ بلکه تأثیرهای منفی دارد.

۵. صداهای دلخراش با طبل‌های بزرگ و پرسر و صدا و یا بلندگوها با صدای بلند؛ ایجاد آلودگی صوتی و صداهای بلند و گوش‌خراش مراسم امام حسین ؑ که تضییع حقوق مردم است.

۶. علامت‌گیری و افتخار به بزرگی یا سنگینی علامت و درنتیجه سد معبر به‌واسطه آن، یکی دیگر از مسائل ناروای مراسم است.

۷. ذبح گوسفند و ریختن خون در زیر پای عزاداران و نجس‌کردن مسیر عزاداری که متأسفانه دائماً آن را مشاهده می‌کنیم و در عمل هم نمی‌توانند، درست، آن را تطهیر نمایند و درنتیجه پاهای عزاداران نجس می‌شود و کار منکری انجام می‌شود.

۸. اختصاص همه وقت به نوحه و سینه‌زنی بدون استفاده از سخنران و آشنایی با قیام امام و فلسفه آن، در برخی از هیئات قابل مشاهده است. ۹. برهنه‌شدن هنگام سینه‌زنی را در برخی از هیئات گرچه در داخل مسجد و فضای بسته هم باشد، رهبری معظم نهی کرده‌اند؛ چون ممکن است مفاسدی داشته باشد؛ علاوه بر اینکه ربطی به عزاداری هم ندارد.

۱۰. طولانی کردن مراسم تا نیمه شب و گاهی تا ساعت یک الی دو بعد از نصف شب که موجب تضییع حق مردم و زمان استراحت آنان است؛ علاوه بر اینکه سبب قضای نماز صبح بسیاری از جوانان است.